

## A szív vászna

### (részlet)

A nap fénye lágyan csorog be a tetőtéri ablakon keresztül, megvilágítva a helység közepén álló üres, fehér vásznat. A régi olajfesték kissé fémese, savanykás szaga tölti ki a teret, amely egyszerre erőteljes és megnyugtató. A levegőben enyhe terpentin terjed, keveredve a vászon anyagának jellegzetes textilszerű aromájával.

Az enyhén nyitott ablakon beáramló friss tavaszi levegő, virágzó fák és nedves föld illatát kergetik be a szobába, édes madárdal kíséretében.

Olivia a vászon előtti kis fa széken ül, miközben tekintetét maga előtt tartja, figyelve valamit, ami ott sincsen. Nem látja a tiszta, üres vásznat, az előkészített ceruzákat vagy a kikészített festékeket; nem látja maga előtt a jelent.

Olivia feje tele van gondolatokkal. Olyan gondolatokkal, amelyekre nincs szüksége alkotás közben. Sem eddig, sem ezután. Vannak dolgok azonban, amiket az ember nem képes irányítani, ezek egyike pedig az emlékezés. A nő szemei előtt olyan jelenetek játszódtak le, olyan emlékek tűntek fel, amelyek egyszerre voltak édesek, és fájdalmasak. Mert ő tudja, hogy ezek csak ennyik; emlékek. Olyanok, amiket soha többé nem élhet át, mert a bennük szereplő ember már nincs itt, hogy megtegyék.

Matt meghalt. Olivia pedig tudja ezt, és nem érez semmit, csak a mély, sötét ürességet, ami hónapok óta ott fészkel benne, mióta Matt balesetet szenvedett.

A kezei remegnek, ahogy próbálja felemelni az ecsetet, de mozdulatai nehéznek tűnnek, mintha végtagjaira egy több tonnás béklyó csatlakozott volna. A vászon üres maradt, ahogy az elmúlt 4 hónapban mindig.

Matt arca folyamatosan ott lebegett a szeme előtt – a mosolya, a nevetése, a zöld szemeinek csillogása, amikor valami izgalmas szobrász technikáról mesélt. Olyan érzés, mintha Olivia egy része meghalt volna vele azon az átkozott esős délutánon.

A nő szorosan fogja az ecsetet, amely továbbra is egy idegen tárgynak tűnik kezében. Ökle szorosabbra húzódik a fa tárgy körül, ahogy lepillant annak puha hegyére. Aztán dühösen a falhoz vágja az ecsetet, a tárgy pedig tompa puffanással érkezik a földre.

„Miért nem tudok festeni?” – kérdezi halkán, de a szavak csak gúnyolódva visszhangzanak a műterem falai között. Erre nem volt válasz. Ahogy arra sem kapott választ soha, hogy miért kellett Mattnek meghalni aznap.

Visszarogyva a kényelmetlen fa székre, kezei ölébe hullnak, és üres tekintettel bámulja a szintén érintetlen vásznat. Nevetséges.

Olivia Wilson pár hónappal ezelőtt még egy híres festőművész volt. Tehetséges. Büszke. Minden érzését, gondolatát sikerült olyan elevenen a festményeibe zúdítania, hogy az szinte varázslatos volt – legalábbis a kritikusok szerint. Most már nem maradt más, csak a csend és a színtelen üresség.

„Megint itt szenvedsz csendben?” – érkezik egy halk hang az ajtó felől.

Olivia meglepetten fordítja fejét a stúdió ajtaja felé. Rendetlen kontyba kötött hajának szálai szétágaznak a festékes levegőben.

Az ajtókeretnek dőlve, ott áll Violet, a kishúga. Már amennyire kicsinek mondható egy 26 éves nő. Eper szőke haja elegáns kontyba van tűzve, kezében gőzölgő teásbögre. Oliviával ellentétben Violet gyűlölte a kávé; mind ízben, mind illatban.

A nő csak csendes megértéssel figyeli őt.

„Nem megy, igaz?” – kérdezi halkan, ahogy beljebb lép. Fekete magas sarkúja fájdalmasan visszhangzik a teremben, de egyiküket sem érdekli.

Olivia megrázza a fejét, és érzi amint torkában felgyülemlik a könnyek szorítása, de nem hagyja, hogy leessenek. Már régóta nem sírt, nem fogja most elkezdni.

Violet letette a bögrét egy közeli asztalra, majd óvatosan odalépett mögé és átkarolta vállait.

„Tudom, hogy most úgy érzed, soha nem fogsz tudni festeni többé. De Matt sem akarná, hogy így szenvedj.”

Olivia elhúzódott, és sietve felállt.

„Ne kezd ezt, Violet. Nem érdekel, mit akart volna Matt. Nincs már itt, és sosem fog visszajönni.”

Violet szeme fájdalmasan összeszűkül, ahogy figyeli nővérét, de nem szól semmit. Csak áll ott és nézi, ahogy Olivia pakolni kezd.

„Van valami, amit meg akartam mutatni neked.” – törte meg végül a csendet Violet, és elővett egy kissé gyűrött borítékot a táskájából. – „Ez tegnap jött. Azt remélem, segíthet.”

Olivia vonakodva vette át a felé nyújtott levelet. A boríték tetején egy hivatalos logó díszelgett, alatta pedig az állt: *Villa delle Ombre, Olaszország*.

Egy pillanatra húga arcára pillantott, aki csak kedves, ha kissé szánakozó arccal nézett rá.

Visszapillantva a levélre, Olivia összezavarodott. Miért küldenének neki levelet Olaszországból?